ఈ కథ ఆర్జించే 'కీర్తి'
బ్రహ్మశ్రీ కామయ్య మాస్టారిది.
(అపకీర్తి నాదే!).
వారికే ఈ కథ అంకితం.
- రచయిత

కథానాయకుడు

ఎవరేమన్నాసరే, ఈ కథకు "నాయకుడు" బ్రహ్మశ్రీ కామయ్య మాస్టారే!

★ ★ ★

సరిగా మధ్యాహ్నం 12 గంటలకల్లా కత్రపాటి నుండి గ్రామ మోతాదు 'ఎలకతుర్తి' పోలీసు స్టేషన్‌కు ఉరుకులు పరుగులతో వచ్చిపడి ఇన్‌స్పెక్టర్‌గారికి మునసబుగారు వ్రాసి యిచ్చిన కాగితం సమర్పించుకొన్నాడు.

"- గ్రామంలో నారాయణరావుగారి పార్టీకీ, నరసింహంగారి పార్టీకీ కక్షలు పెరిగి దొమ్మీలకు దారితీసే ప్రమాదం ఏర్పడుతోంది. తెల్లవారాక ఘోర దురంతాలు జరుగవచ్చు. బందోబస్తు అవసరం; తగిన సిబ్బందితో దయచేయ ప్రార్థన. విధేయుడు గ్రామ మునసబు."

జాబును చూచుకొని ఇన్‌స్పెక్టర్ క్షణ కాలం ఆలోచనలో పడిపోయాడు.

"దొమ్మీ జరుగుతు దంటావా?" అన్నారు.

"అట్టాగానే అనుకొంటున్నారయ్యా- ఊరంతా అన్నాడు మోతాదు."

"సరే! అలాగే రేపు బందోబస్తుతో వస్తున్నాను. నీవు పద!"అంటూ, ఈ విషయాన్ని పై అధికారులకు తెలియచేయటానికి ఫోను ఎత్తాడు ఇన్‌స్పెక్టరు.

★ ★ ★

కత్రపాడు మారుమూలనున్న పల్లెటూరు. అయినా మోతుబరి రైతులున్న గ్రామం. పార్టీలకు, ద్వేషాలకు, కక్షలకు పేరుమోసిన గ్రామం. నారాయణరావుగారూ,

నరసింహంగారూ చెరి ఒక పార్టీకి నాయకులు. ఇద్దరి వయస్సు దగ్గర దగ్గర 50 సంవత్సరాలుంటుంది. దగ్గర దగ్గర అంతటి జీవితాన్నీ వారు కోర్టుల చుట్టూ తిరగటంతోనే గడిపారు. ఆ గ్రామానికి కొట్లాటలు, పోట్లాటలు, విధ్వంసక చర్యలు వార్షికాలుగా వచ్చిపోతూ వుండేవి గతంలో. వీరి హయాములో అవి అర్థ సంవత్సరీకాలుగా ప్రారంభమై, త్రైమాసికాలుగా రూపొంది, మాసికాలుగా మార్పుచెంది, ఈమధ్య దైనికాలు అయి కూర్చుకొన్నాయి.

నారాయణరావుగారు వారి 50 ఏళ్ళ జీవితంలోను, ఒకటి అటు, ఇటుగా 50 హత్యలు చేయించారని ప్రతీతి. నరసింహంగారు 50 దొమ్మీలు చేయించారని ప్రభుత్వమే ఒప్పుకొంది. వారిద్దరి మధ్య పచ్చగడ్డి మాట అటుంచి మంచుగడ్డలే భగ్గున మండిపోతాయి.

ప్రతి నూతన సంవత్సరారంభంలోను, ఒక నూతన విషయం దొరుకుతుంది వారికి. దానిమీద వారి వారి అభిప్రాయాలను, విధానాలను ఏర్పరచుకొంటారు. వివాదాలను సృష్టిస్తారు; సరదాగా పోట్లాడుకొని కొట్టుకొంటారు. ఉదాహరణకు - ఒక సంవత్సరం నారాయణరావుగారి పార్టీ 'కొలుపులు' ప్రారంభించారు; ఎదుటి పార్టీ వారు 'కొలుపుల నిరోధక' కార్యక్రమం రూపొందించారు. మరో సంవత్సరం నరసింహంగారి పార్టీ 'ఎద్దుల పందెము' పెట్టింది. తీరా ఆనాటికి 'ఎద్దుల' అనే పదం పోయి 'మనుషుల' పందెమయింది, ఎదుటివర్గం వారితో.

★ ★ ★

ఇంతకూ ప్రస్తుత వివాదం కొంచం క్లిష్టమైనదీ విచిత్రమైనదీను.

ఆ గ్రామంలో దక్షిణపు దిక్కుగా, ఊరికి చిట్టచివరన ఏనాడో నిర్మించిన కోవెల వుంది.దానిలో శ్రీ మల్లికార్జునస్వామివారు నెలవు తీరారు. ఆ గుడి కట్టడం పురాతనమైనదవడంతో శిధిలావస్థలో వుంది.

ఒకనాటి రాత్రి నారాయణరావుగారికి కలలో శ్రీ మల్లిఖార్జునస్వామి ప్రత్యక్షమై, "నాయనా, నా ఆలయం శిధిలమై పోతున్నది. నేనలా ఎండకు ఎండి, వానకు తడిసి పోవాలిసిందేనా?" అంటూ క్షణ కాలం తన సాధక బాధకాలను గురించి చెప్పుకొని 'ఆలయోద్ధరణ జరుపు' అని చెప్పుకొన్నాడట. అంతే!

తెల్లవారేసరికి నారాయణరావుగారిలో ప్రగాఢ భక్తి విశ్వాసాలు, మొక్కవోని ఆస్తికత్వం పెల్లుబికాయి. తనవారిని నలుగురిని పిలిచి తన స్వప్న వృత్తాంతమంతా చెప్పి, "ఏమైనాసరే ప్రస్తుత దేవాలయాన్ని పడగొట్టి మరో నూతన దేవాలయాన్ని నెలకొల్పవలసినదే" అనే అభిప్రాయాన్ని వెలిబుచ్చారు. అంతా 'సరే' అన్నారు.

చైత్రశుద్ధ ఏకాదశి ఆలయోద్ధరణ కార్యక్రమానికి ముహూర్తంగా నిశ్చయింపబడింది. ఆ ముహూర్తం నాటికి కావలసిన వస్తువులు, పరికరాలు సమకూర్చటానికి ప్రయత్నాలు చేశారు. కావలసిన వస్తువులు, పరికరాలు మరేమున్నాయి కనక--? ఎలాగూ అవతల పార్టీవారు, ఎదుర్కొంటారు. దొమ్మీ జరుగుతుంది. కాబట్టి కత్తులూ, బరిసెలూ, కర్రలూ మగవారికి; చేతికొందికి విసరటానికి రాళ్ళు, వెదజల్లటానికి 'కారం' ఆడవారికి.

నారాయణరావుగారిలో పెల్లుబికిన ఆస్తికత్వం లాంటిదే నరసింహంగారిలోనూ పొంగిపొర్ల సాగింది. ఎటొచ్చీ దారి వేరు. "ఏనాడో ప్రతిష్ఠింపబడిన స్వామివారి ఆలయాన్ని పెకలించటమా? ఏమైనాసరే, ఈ ఘోర దురంతాన్ని ఎదుర్కొని ధర్మభ్రష్టత జరగకుండా చూడవలసినదే" అని నిశ్చయించారు నరసింహారావు గారు.

మరో విషయం, నారాయణరావుగారి కలలో కనిపించిన భగవంతుడే, ఆ దుస్తులన్నా విప్పకుండా అదే రూపంలో నరసింహంగారి కలలో కన్పించి, "నాయనా నాకీ స్థల భ్రష్టత ఏమిటి? సజీవుణ్ణి నన్ను పెరికి పారవేయటమేనా?" అని గొల్లుమన్నాట్ట.

ఏమయితేనేం! అదే ముహూర్తానికి మల్లికార్జునస్వామివారి ఆలయోద్ధరణ సంఘ కార్యక్రమాన్నిఎదుర్కొనటానికి సర్వ సన్నాహాలు పూర్తి చేయటం ప్రారంభించారు.

ఆ గ్రామంలో మరో విశేషముంది. ఏ పార్టీకి చెందని వ్యక్తులు ఇద్దరున్నారు. ఒకరు, గ్రామ మునసబు సారయ్యగారు. మరొకరు వీధి బడిపంతులు కామయ్యగారు.

మునసబు సారయ్యగారు అధికారులు వచ్చిననాడు తప్ప బయట కన్పించడు. వంశపారం పర్యంగా వస్తున్న ఉబ్బసంతో బాధపడుతూ పంచపాళీలో

ఒక ప్రక్క మంచం మీద ఒదిగి పండుకొని వుంటాడు. ఏనాడూ 'వీరిది తప్పు, వారిది ఒప్పు' అని అధికారులకు చెప్పడు. గ్రామంలో కొట్లాటలు జరిగిన తరువాత పోలీసువారలు, అధికారులు, 'కర్రల' ధ్వని విని వారంతటవారు రావలసినదేగాని 'రిపోర్టు ' చేయడు.

అందుకని రెండు పార్టీల దృష్టిలోను, మునసబు సౌరయ్య కనిపించని పదార్థం: ఒక 'లేడు'.

ఇక, కామయ్యగారు పంచ కావ్యాలు చదివాడని, వ్యాకరణంలో దిట్ట అని, అలంకార శాస్త్రం ఆయనకు కరతలామలకమని అంటారు. ఏమయితేనేం, పొట్ట పట్టుకొని 'కత్రపాడు' వీధి బడి పంతులుగా వచ్చాడు. ఆయన ఆ ఊరి ప్రజల దృష్టిలో చిన్నజీవి. పురుగు, చీమ, దోమ - అంతకన్నా హీనం - అసలు "శూన్యం".

★ ★ ★

శ్రీ మల్లికార్జునస్వామి మరో గమ్మత్తు చేశాడు. అలా నారాయణరావు గారిలో, నరసింహం గారిలో సంచలనం లేవదీసిన ఆ పెద్ద మనిషే, గ్రామ మునసబు సౌరయ్యకు కలలాంటి మైకంలో కన్పించి - "నాయనా! సౌరీ! గ్రామాధి కారివి; వారలా నా పేరిట కలహించుకొని తలలు పగుల కొట్టుకోవటం ఏమన్నా బాగుందా? లే! ఆ దురాగతాన్ని ఆపు. అశక్తుడనంటావా? మానవ ప్రయత్నం నీవు చేయి. దైవ ప్రయత్నం నేను చేస్తాను. ఈ రక్తపాతాన్ని ఆపివేద్దాం" అంటూ హెచ్చరించాట్ట.

అంతేకాదు. అంతర్ధానమవ్వబోతూ ఒక్క అడుగు వెనక్కువేసి "ఇదిగో, ఈ ఘోర దురంతాన్ని ఆపివేయగలవా, నీ పుణ్యం వూరికేపోదు. ఆ ఉబ్బసం వ్యాధిని మటుమాయం చేస్తాను" అంటూ ఆశ చూపి మరీ వెళ్ళాట్ట.

ఏనాడూ గ్రామ కొట్లాటలను గురించి యోచించని సౌరయ్య క్షణకాలం తలుపులు మూసుకొని, ధైర్యాన్ని చిక్కబట్టుకొని మౌనంగా యోచించాడు. తనకు బలం లేదు. తన మాటకు శక్తి లేదు. ఏమిటి చెయ్యటం? మెరుపులా తట్టింది. ఈ కొట్లాటలకు ముందే పోలీసువారికి రిపోర్టు ఇస్తే - వారే ఈ దొమ్మీని ఆపివేస్తారు. "ఇది నా ప్రయత్నం. ఇకపైన భగవంతుడు తనపాలు చూసుకొంటాడు.' అంతే, నిశ్చయించారు.

దేవాలయోద్ధరణ కొట్లాట ఉత్సవం అన్న ముందు రోజు తనకు నమ్మినబంటు మోతాదు వీరయ్యను పిలిచి రహస్యంగా విషయం చెప్పి, 'రిపోర్టు' వ్రాసి, పోలీసు బలగంతో దిగమని 'ఎలకతుర్తి' పోలీసు ఠాణాకు పంపాడు. అలా పంపాక క్షణ కాలం వణికిపోయి పంచపాళీలోని తన మంచాన్ని పడమటింటిలోనికి మార్పించు కొని, ప్రాణాలను అరచేతిలో పెట్టుకొని శ్రీ మల్లికార్జునుణ్ణి జపించు కొంటూ వుండి పోయాడు.

మోతాదు వీరయ్య, 'ఎక్కడి' కంటూ అడిగిన వారికి, "మా పెద్దమ్మాయిని చూచిరావటాని" కని చెప్పుకొంటూ వూరికి తూర్పుగా వున్న 'ఎలక తుర్తి'కి దక్షిణంగా తన ప్రయాణాన్ని సాగించి, కొంత దూరం వెళ్ళాక మరో నాలుగు వూళ్ళ చుట్ట వేసి - ఎలకతుర్తి చేరుకొన్నాడు.

★ ★ ★

తెల్లవారితే ఏకాదశి అనగా, నిద్ర పట్టక మంచం మీద కూర్చుని తీరిగ్గా, ఆయాసపడు తోన్న మునసబు సౌరయ్య దగ్గరకు, ఆగ మేఘాలమీద మోతాదు వీరయ్య వచ్చి, "7, 8 గంటలకల్లా పోలీసువారు వత్తున్నారయ్యా" అంటూ విన్నవించుకొన్నాడు. "వస్తున్నారా?" అని ప్రశ్నించి, అవుననిపించుకొని దగ్గుతెర తగ్గించు కొని స్థిమితపడ్డాడు సౌరయ్య, "భారం అంతా నీదే మల్లికార్జునస్వామీ" అనుకొంటూ.

కట్రపాటిలో ఆ రోజు తెల్లవారింది. నారాయణరావుగారి అభిమానులు, అనుయాయులు సరిగ్గా 10 గంటలకు దేవాలయం దగ్గరకు చేరుతారు. సరిగా అదే సమయానికి నరసింహంగారి పార్టీ వారిని ఢీకొంటుంది. ఇదీ కార్యక్రమం.

కాని, ఆకస్మాత్ సంఘటన ప్రొద్దున్నే జరగటంతో కథ తన రూపాన్ని మార్చుకొంది.

కామయ్య మేస్టారి దినచర్య ఊరి ప్రక్క వున్న సెలయేటి స్నానంతో మొదలవుతుంది ప్రతి నిత్యం. ఆ రోజా తెల తెలవారుతూ వుండగా కామయ్య మేస్టారు సెలయేటి స్నానానికి బయలుదేరారు. ఊరి 'మరగొమ్మ' దాటేసరికి జొన్న చేలో నుండి ఒక ముసుగు బయటకు వస్తూ కన్పించింది. ఆ ముసుగును

చూచి దడుసుకొన్న మేస్టారు "ఎవరిది?" అని అనేశారు.

"నేనేలే! నీ దారిన వెళ్ళవయ్యా పంతులూ" అందా స్త్రీ కంఠం వెటకారంగా.

ఆ ముసుగు, అలా తెల్లవారుజామున తిరిగేదే అని విన్న కామయ్య మేస్టారు 'శివశివా' అనుకొంటూ మరో పది గజాలు నడిచేపాటికి, నారాయణరావు గారి కొడుకు సత్యం కంగారుగా గ్రామంలోకి వెళ్ళటం కన్పించింది. 'పాహిమాం పాహిమాం' అనుకొన్న మేస్టారికి మంచె చాటు నుండి మరో ముసుగు తాలూకు పండ్ల పట పటలు వినిపించాయి - "పరంధామా పరంధామా" అనుకొని, ఏకాయకిని, ఏటిపాయ దగ్గరకు వెళ్ళి ప్రాతఃసంధ్యలో పాపపు ముఖాలను చూచిన పాపానికి ప్రాయశ్చిత్త కర్మ చేసుకుని స్నానం చేయటంలో నిమగ్నమయ్యాడు కామయ్య మేస్టారు.

★ ★ ★

ఊరి మొగలో 7 గంటలకల్లా మరణావస్థలో వున్న నారాయణరావుగారి కుమారుని చుట్టూ జనం చేరారు. ఆ జనం మధ్య నెత్తిన ముసుగుతో మాణిక్యం నిలుచుని వుంది.

"ఎలా జరిగిందీ దురంతం?" అని ప్రశ్నించిందో కంఠం.

"ఎలాగైతేనేం జరిగింది మాటకు మాట, దెబ్బకు దెబ్బ, ఖూనీకి, ఖూనీ. కానివ్వండి. ఆ నరసింహం మేనల్లుణ్ణి మనం ఖూనీ చేద్దాం" అన్నదో కంఠం. నారాయణరావుగారు క్షణ కాలం కర్తవ్యవిమూఢుడైనా, మరుక్షణం తనవారిని "సర్వసిద్ధంకండి, దెబ్బకు దెబ్బ తీయాలిసిందే!" అన్నారు. అంతే! నారాయణరావు గారి పార్టీ కనురెప్పపాటుతో ఆయుధాలతో సిద్ధమై వచ్చారు.

ఈ వార్త తెలిసిన నరసింహంగారు సాక్షాత్తు నారసింహావతారాన్నే దాల్చారు. మరుక్షణంలో తన వారినందరిని వెంట తీసుకొని వూరి మొగజేరారు, ప్రత్యర్థులను ఎదుర్కొనటానికి.

10 గంటలకు నిర్ణయించిన ముహూర్తం 8 గంటలకే వచ్చి కూర్చుంది, అవసర లగ్నంలా ఆ క్షణంలో కత్రపాడు గ్రామమంతా కోలాహలంగా నిండుగా, కోపంతో ఉవ్వెత్తుగా, క్రోధంతో ఎర్రగా మారిపోయింది.

రెండు పార్టీలు తారసిల్లి తీరా మోసి దొమ్మీ ప్రారంభం కాబోయే సరికి 'రయ్' మంటూ పోలీసు వాసులు వచ్చి రెండు పార్టీల మధ్య ఆగినయ్. ఇంత అకస్మాత్తుగా పోలీసు వారలు వూడిపడినందుకు అంతా క్షణ కాలం నిశ్చేష్టులై తెల్లబోయారు. తుపాకి కట్టెలు ముందు - తరువాత పోలీసులు దిగారు. ఇన్స్పెక్టరు గారు పోలీసు వ్యాన్‌లో నుండి ప్రజావాహినిని హెచ్చరించారు - "శాంతియుతంగా ప్రవర్తించమని, ఆయుధాలను పోలీసు వారికి అప్పగించి లొంగిపొమ్మని, లేని యెడల దౌర్జన్యాన్ని ఎదుర్కొనటానికి కాల్పులైనా జరపటానికి వెనుకారని-"

నారాయణరావుగారు ఇన్స్పెక్టరుగారి దగ్గరకు వెళ్ళి తన కుమారుని నరసింహంగారి మేనల్లుడు ఎలా కత్తితో పొడిచింది వివరించి చెప్పారు. వెంటనే ఇన్స్పెక్టరు, నారాయణరావుగారి కొడుకును ఒక వానులో ఆస్పత్రికి పంపే ఏర్పాటు చేశారు. అంతలోనే నరసింహంగారు, ఇన్స్పెక్టరు గారి దగ్గరికొచ్చి, ఈ హత్యా ప్రయత్నానికి తన మేనల్లునికి ఏలాంటి సంబంధం లేదన్నాడు.

"కాదు, ఈ ఘోరాన్ని చేసింది, నరసింహం మేనల్లుడే" అన్నాడు నారాయణరావుగారు.

"శుద్ధ అబద్ధం. రుజువులు, సాక్ష్యాలు కావాలి" అన్నాడు నరసింహం.

"అవును" అన్నారు ఇన్స్పెక్టరుగారు.

నారాయణరావుగారు ముసుగులో వున్న మాణిక్యాన్ని ఇన్స్పెక్టరుగారి సమక్షంలోకి పిలిపించి, "ప్రొద్దున నీవు, మావాడు కలసి వుండా ఆ దరిదాపులలో నరసింహం మేనల్లుడు తారట్లాడి ఆ తరువాత నీ దగ్గరకువచ్చి బెదిరించి వెళ్ళాడన్నావు..... ఆ సమయంలో ఎవరైనా చూచారా మిమ్మల్ని?" అని అడిగాడు.

మాణిక్యం క్షణం మౌనం ధరించి "చూచారు" అంది. 'ఎవరు' అని గద్దించాయి మూడు కంఠాలు - ఇన్స్పెక్టరు, నరసింహం, నారాయణరావుగార్లవి.

ముసుగు తొలగించి, మాణిక్యం గుంపుకేసి నిశితంగా చూచింది. తెరపార చూచింది. పరీక్షగా చూచింది. ఏటిపాయ దిక్కుకేసి దృష్టి సారించింది. దూరంగా కామయ్య మేస్టారు తడి అంగవస్త్రం కట్టుకొని, చేతిలో తళ తళ మెరుస్తున్న రాగి చెంబు ధరించి, కేశవ నామాలతో రావటం కన్పించింది.

మాణిక్యం, "అరుగో!" అంది.

"ఆయనను తీసుకొనిరండి" ఇన్‌స్పెక్టరుగారి కంఠం నలుగురు పోలీసులు కేసి గురి చూచి అరిచింది.

★ ★ ★

"నారాయణరావుగారి అబ్బాయి, సత్యం, ఈనాటి ప్రొద్దున మాణిక్యంతో వూరి వెలుపల వుండగా నరసింహంగారి మేనల్లుడు ఆ ప్రాంతాలలో తారట్లాడి తన మాజీ ఉంపుడుగత్తె మాణిక్యాన్ని దక్కించుకోవాలనే ఉద్దేశ్యంతో సమయం కనిపెట్టి, సత్యాన్ని కత్తితో పొడిచాడు. ఈ సంఘటన జరగగా చూచినవారు లేరు. పోతే ఈ ముగ్గురు వ్యక్తులను వూరి వెలుపల చూచినట్లు సాక్ష్యం మీరట - అవునా?" ఇన్‌స్పెక్టరుగారు సూటిగా కామయ్య మేస్టారిని ప్రశ్నించాడు.

కామయ్య మేస్టారు గతుక్కుమన్నారు. కళ్ళు మసకలు కమ్మినయి. ఎదురుగా మేరువులా కన్పించాడు ఇన్‌స్పెక్టరు. చెరో ప్రక్కా మహా మెరువుల్లా కన్పించారు నరసింహం, నారాయణరావు గారలు.

కామయ్య మేస్టారికి నిలువు గ్రుడ్లు పడ్డాయి. కాళ్ళ క్రింది భూమి కృంగి పాతాళానికి, ఇంకా క్రిందికి పతనమౌతున్నట్టు, తనలో రక్తం నీరవుతున్నట్లు అనిపించింది. ఒక కంటిలో నారాయణరావుగారి అతి భీకరరూపం; మరో కంటిలో ఇన్‌స్పెక్టరుగారికి క్రోధ మానవ భయంకర మూర్తి-???

"ఊ" అనే ఇన్‌స్పెక్టరుగారి అదలింపుతో శరీరం జలదరించి వణుకు ప్రారంభమయింది. కళ్ళు గిర గిరా తిరగటం ప్రారంభించాయి. ఈసారి కనుల ముందు మరేమీ కన్పించటం మానివేసింది. ఎదురుగా ఇన్‌స్పెక్టరుగారు లేరు, తుపాకులు ఒకప్రక్క; బరిసెలు, కత్తులు, మరోప్రక్క; గండ్రగొడ్డళ్ళు, బాకులు! చిన్నగా చీకటి ఆవరించినట్లయింది. ఆ కటిక చీకటిలో తన పెళ్ళాం బిడ్డలు జీర్ణ వస్త్రాలతో, మాడుతున్న కడుపులతో రోదిస్తున్నట్లు ఆ కటిక చీకటి కాళ రాత్రిగా మారినట్లు, ఆ కాళ రాత్రిలో భయంకరమైన తుపాను ఝంఝామారుతం, సప్త సముద్రాలు పొంగిన వెల్లువ - ఆ వెల్లువలో తన శరీరం తేలిపోతున్న భ్రమ....

క్షణంలో శరీరం వెచ్చగా కాగిపోయింది - మరుక్షణంలో అతి శీతలమయింది.

కర్ణేంద్రియాలు పని మానివేశాయి. చూపు క్షీణించింది. నాలుక మొద్దుబారింది. మెదడు ముద్దగా మారింది. రక్తనాళాలు స్థంభించి గుండె కరడుకట్టి, కఠినమైన శిలాకృతి దాల్చి వజ్రమైంది.

కామయ్య మేస్టారి ఆశలు, ఆనందాలు, సుఖ దుఃఖాలు, మంచి చెడుగులు, బ్రతుకు విలువలు, ఆకర్షణలు, సంఘర్షణలు అన్నీ పూర్ణాంకం నుండి శూన్యాంకాని కొచ్చాయి.

★ ★ ★

మరునాడు జిల్లా పోలీసు అధికారి వచ్చాడు - 'దేవాలయోద్ధరణ' తాలూకు దొమ్మీని తన వారెలా నిరోధించారో తెలుసుకోవటానికి. దారిలో నారాయణరావు గారి కుమారుని హత్యా ప్రయత్నం తెలిసింది.

వస్తూనే, "అతను చచ్చాడా?" అని ప్రశ్నించారు.

సెల్యూట్ చేసిన ఇన్స్పెక్టరు, "అవును సార్" అన్నాడు.

"కారణం?"

"గుండె పగిలి."

"నాన్సెన్సు, హత్యా ప్రయత్నం అని విన్నాను" అన్నారు జిల్లా అధికారి.

"మొదటిది హత్యా ప్రయత్నం. ఆస్పత్రిలో అతను కోలుకొంటున్నాడు - రెండోది కామయ్య మేస్టారు. మనకు కావలసిన సాక్షి. గుండె పగిలి చనిపోయాడు" విన్నవించాడు ఇన్స్పెక్టరు.

★ ★ ★

కథలోనైనా- కావ్యంలోనైనా కథానాయకుడు కథాంతంలో విజయం సాధించాలి. మరణించకూడదు....

ఎవరేమన్నా ఈ కథకు కథా నాయకుడు కామయ్య మేస్టారే. ●

కథ వెనుక కథ :

మాచర్లలో ఉద్యోగిగా వున్న (1960) నాటి స్థితి గతుల వృత్తాంతమిది. అక్కడికి దగ్గరలో వున్న పల్లెలో టీచరుగా పని చేస్తోన్న "శ్రీ రాజనాల సత్యనారాయణ" గారు

రోజూ ఆరు మైళ్ళు నడచి, ఆ వూరు వెళ్ళి వచ్చేవారు. 'అలా ఎందుకు, అక్కడే కాపురం పెట్టవచ్చు కదా' అని ప్రశ్నించగా, అక్కడి వాతావరణాన్నీ, ఆ గ్రామ కష్టలను గురించీ చెప్పారు. అక్కడ పని చేసే స్కూలు టీచర్లే కాదట అన్ని వర్గాల వారికి కావలసిన వివిధ వృత్తులు చేసుకొనే వారెవ్వరు కూడా అక్కడ నివసించరని - వారి పేర్లను ఓటర్ల జాబితాలలో కూడా నమోదు చేసికోరని చెప్పారు.

"మాలాంటివారికి, చెవులు, కళ్ళు నోరు వుండరాదు" అన్నారాయన.

ఆనాటి వాతావరణం చిత్రణే ఈ కథకు వస్తువు.

(ఈనాటికీ ఆ వాతావరణం చాలా గ్రామాలలో నెలకొన్ని వుందనే చూస్తూనే వున్నాం కదా!)

★ *(ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక, 7-6-1961)* ★